

Acció de gràcies pel Jubileu del 2025

Romà Casanova, bisbe de Vic

En aquest darrer diumenge del mes de desembre pertoca als bisbats fer la clausura diocesana del Jubileu del 2025. Ho fem a la nostra catedral, aplegant-nos per celebrar l'Eucaristia com a Poble de Déu amb la diversitat de ministeris i de dons: laics, religiosos, diaques, preveres, bisbe. Ho fem junts, perquè el Jubileu ens demana de pelegrinar, és a dir, de caminar juntament amb els altres. I això ho hem fet. Al llarg d'aquest any de gràcia han estat molts els pelegrinatges que s'han realitzat, tant a Roma com a les nostres basíliques on es podia lucrar la indulgència plenària: la catedral de Sant Pere de Vic, la Seu de Manresa, Santa Maria d'Igualdada i el monestir de Santa Maria de Ripoll.

El que sí que hem après en aquest temps de gràcia és a no perdre mai l'esperança.

El Jubileu ens ha convidat a pelegrinar amb esperança, tal com diu el seu lema: «Pelegrins d'esperança». El tema de l'esperança ens ha acompanyat, doncs, en tot aquest Any Sant. Hem après —perquè Francesc, papa, ens ho va remarcar molt bé— *que l'esperança no defrauda* (Rm 5,5), quan es posa la confiança en Déu, que en Jesucrist, mort i resuscitat, ens ha manifestat com ens estima. Amb aquesta esperança hem seguit caminant amb la joia en el cor, malgrat tantes realitats punyents que ens podrien convidar a perdre aquesta virtut teològica, tan necessària per a donar sentit a la nostra existència.

L'Any Jubilar ens ha ajudat a obrir més i més els ulls interiors per a descobrir en el nostre entorn signes d'esperança enmig de situacions diverses: en la pobresa; en l'ancianitat i la malaltia; en els joves; en la pau, tan necessària; en les presons; en les famílies i la seva generosa fecunditat. En qual-

sevol conjuntura hem de saber trobar l'esperança —perquè sempre n'hi ha!— per tal d'experimentar com ens impul·leix a caminar, ajudant a suscitar-la en el cor de qui defalleix.

No sé si hem aconseguit del tot el que ens proposava el sant pare Francesc en la butlla de convocatòria com a meta a aconseguir en el Jubileu: «Que pugui ser per a tothom un moment de trobament viu i personal amb Jesús, el Senyor» (*Spes non confundit*, 1); però el que sí que hem après en aquest temps de gràcia és a no perdre mai l'esperança. Certament que hem fet camí —Déu sap tot el bé de misericòrdia que ell ha suscitat en el cor de tantes persones durant aquest any—, però encara ens resta molt a fer de caritat i d'evangelització perquè molts puguin trobar-se amb el Crist vivent. L'esperança ens obre l'horitzó missioner per a seguir caminant junts.

